

Sygn. akt VII U 410/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy W. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wydanie zaświadczenia o okresach ubezpieczenia i odprowadzania składek

z udziałem (...)S.A. w K.

na skutek odwołania W. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 1 lutego 2017 r., numer: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 13 marca 2017r. **W. Ł.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odwołanie od decyzji z dnia 1 lutego 2017r., znak: (...), odmawiającej wydania zaświadczenia o okresie ubezpieczenia oraz odprowadzaniu za niego składek na ubezpieczenia społeczne przez płatnika składek Fabrykę (...) S.A. w okresie od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w piśmie z dnia 14 grudnia 2016r. poinformował, że okres zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. nie został zaliczony do wysługi emerytalnej z uwagi na brak potwierdzenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych faktu odprowadzania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Ubezpieczony zaznaczył, że w ww. okresie był zatrudniony w wymienionej spółce, co potwierdza świadectwo pracy o znaku (...) oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu ZUS Rp-7. Dodał, że podczas trwania tego stosunku pracy, w okresie od 29 października 1992r. do 17 kwietnia 1994r. odbył czynną służbę wojskową. W jego ocenie, z uwagi na fakt, że okres służby wojskowej jest okresem pozostawania w zatrudnieniu, organ rentowy winien zaliczyć go do okresów składowych. Zgodnie z brzmieniem § 12 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 29 stycznia 1990r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego, zakłady pracy zatrudniające powyżej 20 pracowników lub zwolnione z imiennego zgłaszania do ubezpieczenia zgłaszają pracowników do ubezpieczenia przez podanie w deklaracji rozliczeniowej łącznej liczby zatrudnionych pracowników na koniec okresu, którego deklaracja dotyczy. Zdaniem ubezpieczonego,

powyższe w sposób jednoznaczny świadczy o tym, że pracodawca zatrudniający go w okresie od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r., odprowadzał składki. W związku z tym, wobec przedłożenia świadectwa pracy oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, wystawionych przez Fabrykę (...) S.A., potwierdzających okres zatrudnienia, osiągnięte wynagrodzenie oraz zawierających oświadczenie o odprowadzaniu składek, organ rentowy powinien wydać zaświadczenie stwierdzające, że płatnik składek opłacił należne kwoty składek za okres od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r. Nie wydając takiego zaświadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych naruszył przepisy kodeksu postępowania administracyjnego oraz rozporządzenia z 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

Mając na uwadze powyższe W. Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji lub o jej zmianę poprzez zobowiązanie organu rentowego do wydania zaświadczenia o okresie ubezpieczenia oraz odprowadzeniu za niego składek na ubezpieczenie społeczne przez płatnika składek Fabrykę (...) S.A. w okresie od 10 lutego do 28 października 1992r., a także o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odwołanie z dnia 7 marca 2017r., k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wniósł o oddalenie odwołania wskazując w odpowiedzi na odwołanie, że zaświadczenie może być wydane celem potwierdzenia faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych, znajdujących się w jego posiadaniu. Tymczasem z posiadanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokumentacji w postaci akt płatnika składek nie wynika okoliczność, na którą odwołujący żąda wydania zaświadczenia, albowiem w spornym okresie płatnik składek rozliczał się za pomocą bezimiennych deklaracji rozliczeniowych. Brak jest zatem podstaw do wydania zaświadczenia.

Organ rentowy podniósł także, że zgodnie z art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie, zaś decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. Decyzja z dnia 1 lutego 2017r., w dacie złożenia przez ubezpieczonego odwołania, nie była decyzją prawomocną, jak również ostateczną. Ubezpieczony w oparciu o dokumentację wydaną przez płatnika składek oraz po przedłożeniu książeczki wojskowej lub zaświadczenia z Wojskowej Komendy Uzupełnień stwierdzających okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, winien domagać się zaspokojenia roszczeń na drodze odwoławczej od decyzji wydanej przez Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (odpowiedź na odwołanie z dnia 3 marca 2017r., k. 25-25v a.s.).

Fabryka (...) S.A. odnosząc się do argumentacji i wniosków dowodowych W. Ł. wskazała, że nie wnosi zastrzeżeń. Jednocześnie wymieniła okresy składkowe i nieskładkowe odwołującego oraz podała, że zaświadczenie ZUS Rp-7 zostało wystawione w oparciu o zapisy w kartotekach: płacowej i zasiłkowej oraz w świadectwie pracy (pismo z dnia 26 maja 2017r., k. 50 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. Ł., urodzony w dniu (...), w okresie od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r. był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. Pracodawca wydał mu świadectwo pracy potwierdzające ww. okres zatrudnienia oraz w dniu 12 stycznia 2017r. wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (kopia legitymacji ubezpieczeniowej, k. 12 – 13 a.s., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 12 stycznia 2017r., k. 4 i k. 17 a.s., świadectwo pracy z dnia 18 maja 1994r., k. 23 verte – 24 a.s.).

W ww. okresie Fabryka (...) S.A. składała deklaracje bezimienne, tj. bez imiennego wykazu osób ubezpieczonych i bez informacji o składnikach wynagrodzenia tych osób (deklaracje rozliczeniowe, nienumerowane karty akt ZUS).

W. Ł. od dnia 1 października 2016r. pobiera przyznaną przez Zakład Emerytalno – Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych emeryturę policyjną oraz rentę inwalidzką. Do wysługi emerytalnej nie zaliczono mu okresu zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r. z powodu braku potwierdzenia przez ZUS o odprowadzonych składkach emerytalno – rentowych (pismo z dnia 14 grudnia 2016r., k. 14 a.s.).

W dniu 3 stycznia 2017 roku W. Ł. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o wydanie zaświadczenia o przebiegu ubezpieczeń. W treści wniosku ubezpieczony wskazał, że w celu prawidłowego ustalenia wysokości emerytury przez Zakład Emerytalno-Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wnosi o potwierdzenie, że w okresie od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r. były za niego odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. (wniosek o wydanie zaświadczenia z załącznikami, nienumerowane karty akt ZUS).

W piśmie z dnia 5 stycznia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych poinformował ubezpieczonego, że nie może potwierdzić okresu ubezpieczenia od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r., ponieważ w ww. okresie płatnik składał deklaracje bezimiennie, tj. bez imiennego wykazu osób ubezpieczonych i bez informacji o składnikach wynagrodzenia tych osób. Wobec tego nie ma możliwości stwierdzenia, czy we wskazanym okresie W. Ł. był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych, a tym samym, czy zostały za niego opłacone składki na ubezpieczenia społeczne. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że zgodnie ze stanem rozliczenia konta Fabryki (...) S.A., płatnik opłacił należne kwoty składek na ubezpieczenia społeczne zgodnie z dokumentacją rozliczeniową za ww. okres (pismo z dnia 5 stycznia 2017r., nienumerowana karta akt ZUS).

W dniu 25 stycznia 2017r. W. Ł. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za wskazany okres i ponownie wniósł o wydanie zaświadczenia (pismo z dnia 25 stycznia 2017r., nienumerowana karta akt ZUS, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 12 stycznia 2017r., nienumerowana karta akt ZUS).

W dniu 1 lutego 2017r. organ rentowy wydał decyzję nr (...), w której odmówił W. Ł. wydania zaświadczenia o okresie ubezpieczenia oraz odprowadzeniu za niego składek na ubezpieczenie społeczne przez płatnika składek Fabrykę (...) S.A. (decyzja ZUS z dnia 1 lutego 2017r., nienumerowana karta akt ZUS).

W. Ł. odwołał się od ww. decyzji organu rentowego (odwołanie z dnia 7 marca 2017r., k. 2-3 a.s.).

Zakład Emerytalno – Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w decyzji z dnia 6 marca 2017r. do wysługi emerytalnej zaliczył W. Ł. m.in. okresy składkowe od 10 lutego 1992r. do 2 października 1992r. i od 15 października 1992r. do 28 października 1992r. oraz okres służby w wojsku od 29 października 1992r. do 18 kwietnia 1998r. (zaświadczenie z dnia 15 grudnia 2017r., k. 143 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, który nie był w sprawie sporny, Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego.

Oddaleniu podlegały zgłoszone w odwołaniu oraz w pismach procesowych wnioski W. Ł. o dopuszczenie dowodów z dokumentów oraz z zeznań świadków. Dowody te, w ocenie odwołującego, miałyby potwierdzić, że Fabryka (...) S.A. opłaciła za niego składki na ubezpieczenia społeczne w okresie od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r. (k. 70, k. 155 a.s.). Sąd rozstrzygając o wskazanych wnioskach miał na względzie, że spór zaistniały w przedmiotowej sprawie dotyczył prawidłowości zastosowania przepisów przez organ rentowy, był więc w istocie sporem co do prawa. Z tych więc przyczyn, zawnioskowane przez odwołującego dowody nie miały znaczenia dla oceny zasadności odwołania i podlegały oddaleniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie W. Ł. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 1 lutego 2017r., jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Tytułem wstępu należy wskazać, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ k.p.c. i art. 477¹⁴ k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. To oznacza, że wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, odnośnie żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012r., II UK 275/11). Tak było również w rozpatrywanej sprawie, w której Sąd był władny jedynie do tego, by skontrolować decyzję z dnia 1 lutego 2017r. i rozstrzygnąć o jej zasadności w granicach tego, co stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Inne kwestie i żądania, nie mieszczące się w zakresie tego, o czym mowa w kontrolowanej decyzji, jak choćby żądanie W. Ł. dotyczące uwzględnienia, że okres odbywania przez niego czynnej służby wojskowej jest okresem składkowym, wykraczały poza zakres rozstrzygnięcia w zaskarżonej decyzji i nie mogły być przedmiotem oceny Sądu.

Sąd skoncentrował się na tym tylko, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. zasadnie odmówił W. Ł. wydania zaświadczenia za okres od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r., o jakie W. Ł. wnioskował.

Zgodnie z brzmieniem art. 217 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2017r., poz. 1257 ze zm., dalej k.p.a.), organ administracji publicznej wydaje zaświadczenie na żądanie osoby ubiegającej się o zaświadczenie. Zaświadczenie to powinno być wydane bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie siedmiu dni (art. 217 § 3 k.p.a.). Jak stanowi ust. 2 pkt 2 art. 217 k.p.a., zaświadczenie wydaje się, jeżeli osoba ubiega się o zaświadczenie ze względu na swój interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego. W przypadkach, o których mowa we wspomnianym art. 217 § 2 pkt 2 k.p.a., organ administracji publicznej obowiązany jest wydać zaświadczenie, gdy chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez ten organ ewidencji, rejestrów bądź z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu (art. 218 § 1 k.p.a.). Organ administracji publicznej, przed wydaniem zaświadczenia, może przeprowadzić w koniecznym zakresie postępowanie wyjaśniające (art. 218 § 2 k.p.a.).

Postępowanie o wydanie zaświadczenia na podstawie art. 217 k.p.a. w związku z art. 83b ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1778 ze zm.) nie jest postępowaniem merytorycznym (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 maja 2016r., III AUa 21/16). Samo zaś zaświadczenie stanowi przejaw wiedzy organu rentowego i nie może być traktowane jako jego oświadczenie woli, co nadawałoby decyzji charakter władczy czy merytoryczny. Jest ono aktem przewidzianym przepisami prawa, wydawanym na żądanie osoby, która się o nie ubiega, przy czym osoba ta musi wykazać interes prawny w jego pozyskaniu. W orzecznictwie podkreśla się, że zaświadczenie nie tworzy, nie uchyla i nie zmienia istniejących stosunków prawnych. Wydając takie zaświadczenie organ rentowy przedstawia jedynie zanany mu na daną chwilę (a więc niejako wstecz) stan faktyczny lub prawny, a nie rozstrzyga o żadnych prawach i obowiązkach ubezpieczonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 maja 2006r., III AUa 418/06; wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 maja 2016r., III AUa 21/16; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009r., II UK 52/09; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 września 2017r., III AUa 1344/16; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013r., III AUa 30/13). Strona nie może więc - w drodze zaświadczenia - uzyskać de facto rozstrzygnięcia kwestii, która będzie dopiero przedmiotem orzekania w administracyjnym postępowaniu jurysdykcyjnym. Nie można tym samym, w trybie zaświadczeń, otrzymać takich danych, które przesądzą chociażby kierunek postępowania w sprawie toczącej się w ramach innego, ogólnego postępowania administracyjnego. Inaczej mówiąc, strona nie może domagać się stwierdzenia w drodze urzędowego zaświadczenia istnienia faktów prawotwórczych, których ustalenie jest przedmiotem oceny prawnej organu w postępowaniu administracyjnym kończącym się wydaniem decyzji administracyjnej. Nie może domagać się, by organ przesądzał w drodze zaświadczenia przesłanki, które będą (choćby ewentualnie) badane w ramach innego postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2016r., III AUa 775/15). Podkreśla się ponadto w orzecznictwie, że gdy problematyka, której dotyczy żądanie strony jest sporna, to wydanie zaświadczenia zgodnie z żądaniem nie jest możliwe. Tam bowiem gdzie jest spór co do prawa, nie powinno być w tym zakresie wydane zaświadczenie, gdyż ma ono jedynie potwierdzać stan rzeczy na podstawie posiadanych przez organ rentowy danych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2009r., II UK

52/09; wyrok Sądy Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2003r., III RN 21/02, tak też: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 listopada 1998r., III SA 1282/97).

Zacytowany art. 218 § 1 k.p.a. odwołuje się do potwierdzenia w zaświadczeniu faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonej przez organ ewidencji, rejestrów bądź innych danych znajdujących się w jego posiadaniu. Wydanie zaświadczenia polega więc w istocie na przeniesieniu danych ze znajdujących się w posiadaniu organu rejestrów, ewidencji i innych zbiorów do treści zaświadczenia. Użyte w ww. przepisie określenie "danych znajdujących się w jego posiadaniu" nie może być rozumiane dowolnie i rozszerzająco przez obejmowanie nim także danych dostarczonych właściwemu organowi przez osobę ubiegającą się o zaświadczenie w celu potwierdzenia faktów z tych danych wynikających (M. Jaśkowska, Komentarz do art. 218 k.p.a., (w:) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, LEX/el 2016). Zaświadczenia nie można również wystawić jedynie na podstawie zeznań świadków przedłożonych przez stronę (wyrok WSA w Białymstoku z 11 maja 2006r., II SA/Bk 1047/05).

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że danymi znajdującymi się w posiadaniu organu administracji są informacje zgromadzone przez ten organ przed wystąpieniem danej osoby o wystawienie zaświadczenia (P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2018; wyrok WSA w Warszawie z dnia 23 stycznia 2013r., II SA/Wa 955/12).

Jak już zostało wspomniane, organ wydając zaświadczenie na podstawie posiadanych danych i dokumentów, może ewentualnie przeprowadzić postępowanie wyjaśniające, ale jedynie w ograniczonym, koniecznym zakresie. Konieczne postępowanie wyjaśniające odnosić się może do zbadania okoliczności wynikających z posiadanych przez organ ewidencji, rejestrów i innych danych czy też wyjaśnienia, czy dane te odnoszą się do osoby wnioskodawcy, faktów, stanu prawnego, którego poświadczenia domaga się wnioskodawca, a także ustalenia, jakiego rodzaju ewidencja i rejestry mogą zawierać żądane dane i ustalenia ewentualnych ich dysponentów (M. Jaśkowska, Komentarz do art. 218 k.p.a., (w:) M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, LEX/el 2016).

Powyższe oznacza, że postępowanie w zakresie wydawania zaświadczeń obejmuje jedynie potwierdzenie stanu faktycznego i prawnego na podstawie posiadanych przez organ dokumentów. Ponadto treścią zaświadczenia może być objęte jedynie pozytywne załatwienie wniosku, na co wskazał między innymi Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 10 marca 2011r. (II SA/Gd 971/10). W sytuacji zaś, gdy dowody posiadane przez organ nie pozwalają na uwzględnienie wniosku, organ ten może wydać jedynie orzeczenie odmawiające wydania zaświadczenia (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 maja 2010r., VIII SA/Wa 88/10; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 23 października 2007r., II SA/Bk 487/07).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy należy wskazać, że zgodnie z § 12 obowiązującego do dnia 31 grudnia 1998r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990r. w sprawie wysokości i podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego, rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1990r., Nr 41, poz. 7), zakłady pracy zatrudniające powyżej 20 pracowników zwolnione były z imiennego zgłaszania do ubezpieczenia, zgłaszały natomiast pracowników do ubezpieczenia przez podanie w deklaracji rozliczeniowej łącznej liczby zatrudnionych pracowników na koniec okresu, którego deklaracja dotyczyła. Jak wynika z dokumentacji posiadanej przez organ rentowy w postaci akt płatnika składek Fabryki (...) S.A., w tym deklaracji rozliczeniowych składanych w spornym okresie, wskazany płatnik rozliczał się z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych składając właśnie deklaracje bezimiennie. Tym samym organ rentowy nie otrzymywał informacji o tym, kto jest pracownikiem spółki i jakie są jego składniki wynagrodzenia. Wobec braku takich informacji, opierając się na swoich rejestrach, ewidencji i innych danych znajdujących się w jego posiadaniu, nie mógł stwierdzić, czy w spornym okresie odwołujący został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i czy zostały opłacone za niego należne składki.

Na marginesie należy zaznaczyć, iż organ rentowy nie prowadził postępowania w zakresie uznania spornego okresu za okres składowy. Wniosek odwołującego dotyczył wydania zaświadczenia o okresach podlegania ubezpieczeniom

społecznym. Zatem przedmiot sprawy sądowej wyznaczał wniosek skarżącego o wydanie zaświadczenia oraz decyzja organu rentowego o odmowie wydania takiego zaświadczenia. Sprawa sądowa mogła zatem obejmować tylko przedmiot rozstrzygnięcia wynikający z żądania wydania ww. dokumentu oraz z odpowiadającej mu decyzji ZUS.

Reasumując, skoro na chwilę wydania zaskarżonej decyzji organ rentowy nie dysponował dokumentacją i własnymi danymi potwierdzającymi opłacanie przez Fabrykę (...) S.A. składek za odwołującego za okres od 10 lutego 1992r. do 18 kwietnia 1994r., to decyzja o odmowie wydania zaświadczenia o odprowadzaniu składek na ubezpieczenia społeczne za wskazany okres była prawidłowa.

Wobec powyższych okoliczności, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie W. Ł. od decyzji z dnia 1 lutego 2017r., jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)